

บทบัญญัติความผิดลหุโทษถูกบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาและประกาศใช้มาตั้งแต่ พ.ศ. 2500 นับถึงปัจจุบันเป็นระยะเวลาเกือบ 50 ปีแล้ว ซึ่งในปัจจุบันนี้บทบัญญัติดังกล่าวไม่สามารถบังคับใช้กับผู้กระทำความผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพเช่นในอดีต

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้ทำการศึกษาถึงแนวความคิดในการนำมาตราการเสริมอื่นมาใช้บังคับแทนการลงโทษทางอาญาในคดีความผิดลหุโทษ เพื่อแก้ไขปัญหาเรื่องอัตราโทษที่ไม่เคยได้รับการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้มีความเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม ปัญหาเรื่องผลทางกฎหมายที่ไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการลงโทษผู้กระทำความผิดได้อย่างแท้จริง และปัญหาเรื่องความเหมาะสมในการบังคับใช้โทษทางอาญากับความผิดลหุโทษ

จากการศึกษาพบว่า มาตราการเสริมอื่นที่มีความเหมาะสมในการนำมาบังคับใช้กับความผิดลหุโทษคือ มาตราการทางปกครอง และมาตรการบริการสังคม โดยเป็นการมอบอำนาจในการบังคับใช้มาตรการให้แก่เจ้าพนักงานตำรวจ ในลักษณะของการออกคำสั่งให้ผู้กระทำความผิดกระทำการอย่างใด ๆ ตามที่เจ้าพนักงานตำรวจสั่งให้ผู้กระทำความผิดปฏิบัติตามถ้าผู้กระทำความผิดปฏิบัติตามคำสั่งคตินั้นก็จะเลิกกันไป แต่ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ยินยอมปฏิบัติตามหรือไม่เห็นด้วยกับคำสั่ง ก็จะมีการนำคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาลโดยนำมาตราการการออกคำสั่งลงโทษมาปรับใช้กับผู้กระทำความผิด

การนำมาตราการเสริมดังกล่าวมาบังคับใช้แทนการลงโทษทางอาญากับความผิดลหุโทษนี้ สามารถแก้ไขปัญหาของคดีความผิดลหุโทษในปัจจุบัน ในเรื่องอัตราโทษและความซ้ำซ้อนกันของกฎหมายที่มีลักษณะใกล้เคียงกับความผิดลหุโทษ ความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจของบุคคลในสังคม และปัญหาเรื่องการดำเนินการจัดการกับความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไม่มีความจำเป็นต้องนำมาตราการทางอาญามาใช้บังคับกับผู้กระทำความผิด

ดังนั้น จึงควรมีการแยกความผิดลหุโทษออกมาจากประมวลกฎหมายอาญา แล้วนำมาบัญญัติไว้ในรูปของพระราชบัญญัติความผิดลหุโทษ โดยกำหนดลักษณะและรูปแบบขั้นตอนของมาตรการทางปกครองและมาตรการบริการสังคม และมาตรการบังคับในเรื่องของการออกคำสั่งลงโทษ รวมตลอดถึงวิธีการนำมาใช้อย่างชัดเจนลงไว้ในพระราชบัญญัติความผิดลหุโทษดังกล่าว

The provisions concerning petty offenses in the Criminal Code have been in force for fifty years since 1957. However, they are no longer effective since nowadays they are unenforceable when applied.

In this thesis, the author has investigated applying supplementary measures in lieu of criminal punishments in cases of petty offenses. This would circumvent problems stemming from obsolete and unchanged penalties unsuited to current economic and social conditions. These problems include the legal consequences of penalties not meeting the genuine purpose of punishment, and improper enforcement.

In the course of the investigation, it was found that supplementary measures that could be suitably applied to petty offenders include administrative and social-service measures. In such cases, police officers

would be empowered to enforce these measures through the issuance of orders to the offenders to comply. If such offenders abide by the orders, the matter of having committed offenses would be settled. However, in case of non-compliance, the cases would be brought to court and subsequent appropriate measures would be taken in regard to the offenders.

The application of supplementary measures in lieu of criminal punishments can solve problems of petty offenses cases in terms of penalties, overlap of similar legal provisions, unequal status, and allowance for the handling of trivial matters without applying fully-fledged criminal measures to offenders.

Therefore, it is deemed expedient that the category of petty offenses be deleted from the Criminal Code in accordance with the dictates of a specially designed Petty Offenses Act. Accordingly, the nature of appropriate administrative and social-service measures would be promulgated, along with a statement of procedures. Finally, the proposed Petty Offenses Act should state what compulsory steps must be taken in cases of non-compliance along with explicit directions given in regard to their application.